

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 728/2016
11.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љубица Павловић Трговчевић, адвокат из ..., против туженог СП "ББ" ..., ... – ... бр. ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3215/15 од 11.12.2015. године, у седници одржаној 11.05.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3215/15 од 11.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4272/12 од 19.03.2015. године, усвојен је тужбени захтев и поништено, као незаконито, решење туженог бр. ... од 27.09.2004. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. ... од 16.05.2002. године, измењен анексом уговора о раду од 18.05.2004. године и обавезан тужени да тужиоца врати на рад и накнади му трошкове парничног поступка у износу од 148.500,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 3215/15 од 11.12.2015. године, преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца да се поништи, као незаконито, решење туженог бр. ... од 27.09.2004. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. ... од 16.05.2002. године и анекс уговора о раду бр. 2-100 од 18.05.2004. године, да тужиоца врати на рад и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 148.500,00 динара. Одбачен је поднесак туженог насловљен као "допуна жалбе".

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04, 111/09), које одредбе се примењују на основу члана 506.став 2.сада важећег Закона о парничном поступку

(„Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде, које би евентуално утицале на правилност и законитост побијане пресуде, ревизијом се посебно не указује.

Према чињеничном стању утврђеном нижестепеним пресудама, тужилац је био запослен код туженог на основу решења од 09.07.1998. године, а странке су закључиле и Уговор о раду 16.05.2002. године и Анекс тог уговора 18.05.2004. године, а ради обављања послова возача аутобуса који подразумевају управљање аутобусом и продају карата. Решењем туженог од 27.09.2004. године тужиоцу су отказани Уговор о раду и Анекс тог уговора, с позивом на одредбу члана 101. тачка 3. и 4, 105. и 120. Закона о раду и члана 16. тачка 1, 12, 21. и 23. Уговора о раду, јер је 30.07.2004. године, на основу контроле туженог, установљено да је за двоје путника издао неисправне путне карте у намери да себи или другом прибави материјалну корист, чиме је починио повреду радне обавезе, за коју је могуће изрећи меру престанка радног односа. Тужиоцу је 01.09.2004. године достављено упозорење да због почињене повреде радне обавезе постоји могућност престанка радног односа, а поводом тога се тужилац изјаснио признајући своју грешку, а о наведеном је обавештена и синдикална организација.

Према утврђеном чињеничном стању које се ревизијом, у суштини, не доводи у сумњу (обзиром да се правноснажна пресуда из овог ревизијског разлога само формално оспорава, а у суштини се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права) и које другостепени суд одлучујући о жалби туженог није изменио, правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду, нашавши да постоји отказни разлог прописан чланом 101. став 1. тачка 3. и 4. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 70/2001, 73/2001), у вези са чланом 16.х тачка 1, 12, 21. и 23. Уговора о раду, закљученог између парничних странака 16.05.2002. године и Анекса тог уговора закљученог 18.05.2004. године.

Примењеним нормама материјалног права прописано је да послодавац може запосленом отказати уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене уговором о раду, ако не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Наведена законска норма конкретизирана је Уговором о раду, тако да су отказни разлози неизвршење и несавесно, неблаговремено, неквалитетно и немарно извршавање радних обавеза, нетачно приказивање и евидентирање резултата рада у намери да се за себе или другог прибави већа зарада или друга материјална корист, поступање противно закону и другим правним актима, свака радња или пропуштање на раду или у вези са радом у којој се стичу обележја кривичног дела, привредног преступа или прекршаја, ако запослени својом кривицом учини неку од наведених повреда радних обавеза.

Применом наведених одредаба материјалног права, правилно је другостепени суд закључио да је наступио отказни разлог услед чињенице да је тужилац обављајући послове радног места возача и рачунопологача издао неисправну карту путнику, тако што је на већ продатој карти руком исправио релацију и цену, а другом путнику (од укупно 5 путника у аутобусу) није издао возну карту, што у ревизији не оспорава. Пре доношења решења о отказу уговора о раду, тужиоцу је достављено упозорење о постојању отказног разлога и позван је да се изјасни на наводе из упозорења, у смислу члана 101. став 2. наведеног Закона о раду. Упозорење је достављено и синдикалној организацији, у смислу члана 104. истог закона, која се није изјаснила. Из наведених разлога, правилан је закључак другостепеног суда да нема услова за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање тужиоца на рад.

Супротно наводима ревизије, другостепени суд је правилно закључио да је тужилац починио повреду радне обавезе које су му стављене на терет, намерно или крајњом непажњом, што је услов за постојање отказног разлога у конкретном случају. Наведени степен кривице није могуће искључити наводима у ревизији да за обављање послова рачунопологача тужилац није био обучен. Наиме, између странака није спорно да тужилац није имао сертификат рачунопологача. Међутим, из утврђених чињеница произлази да је радио на радном месту возача рачунопологача, почев од 2002. године у приградском саобраћају, а по његовом захтеву и уз његов пристанак 12.05.2004. године распоређен је на обављање послова возача рачунопологача у међуградском саобраћају, а чланом 2. Уговора о раду одређено је да су послови тужиоца, између осталог, наизменично управљане возилом међуградског типа и продаја карата (посада 2 возача). Чињеница је и да је тужилац признао извршење повреда радних обавеза које су му стављене на терет, указује да код тужиоца постоји свест да чини нешто што је забрањено, а не да чини нешто у доброј намери. Стога, имајући у виду све околности случаја, повреде радне обавезе које су тужиоцу стављене на терет, по схватању Врховног касационог суда, су скривљене, јер је очигледно био свестан недозвољености радње и био обучен у мери да правилно попуни возну карту, како је накнадно и учинио и како је то чинио током претходна два месеца од када обавља послове овог радног места. Све наведено указује да је испуњен отказни разлог, а тужени није у обавези да тужиоца врати на рад.

Из наведених разлога, применом члана 405. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Снежана Андрејевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић